

Περισσότεροι
από 2.000.000
αναγνώστες

Όμορφη ΣΚΥΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ-ΣΕΛΕΡ
ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

CHRISTINA LAUREN

New York Times best-seller

ΚΕΣΤΟΣ

ΈΝΑ

Η μητέρα μου πάντα μου έλεγε να βρω μια γυναίκα αντάξιά μου σε όλα τα επίπεδα.

«Κοίτα μην ερωτευτείς καμιά που θα βάζει τον δικό σου κόσμο πάνω απ' τον δικό της. Να ερωτευτείς μια γυναίκα δυναμική, που να αντιμετωπίζει τη ζωή τόσο άφοβα όσο κι εσύ. Να βρεις μια γυναίκα που θα σε κάνει να θέλεις να γίνεις καλύτερος ως άντρας.»

Σίγουρα είχα βρει μια γυναίκα αντάξιά μου, τη γυναίκα που έκανε τη ζωή μου κόλαση και ζούσε μόνο και μόνο για να με ανταγωνίζεται. Μια γυναίκα που ήθελα τόσο να της σφραγίσω το στόμα με μονωτική ταινία... όσο ήθελα και να το φιλήσω βέβαια.

Την γκόμενά μου, την πρώην ασκούμενή μου, τη δεσποινίδα Χλόη Μιλς. Την Όμορφη Σκύλα.

Τουλάχιστον έτσι την αντιμετώπιζα παλιότερα, όταν ήμουν ακόμα ένας ηλίθιος, τόσο τυφλός, που δεν έβλεπα πόσο πολύ την είχα ερωτευτεί.

Σίγουρα είχα βρει τη γυναίκα που με έκανε να θέλω να γίνω καλύτερος άντρας· είχα ερωτευτεί μια γυναίκα που αντιμετώπιζε τη ζωή άφοβα. Απλώς τις περισσότερες μέρες δεν μπορούσα να ξεκλέψω καθόλου χρόνο για να μείνω μόνος μαζί της.

Αυτή ήταν η ζωή μου: να βρίσκω επιτέλους την κοπέλα, αλλά να μην καταφέρνω να τη βλέπω ποτέ.

Τους δύο τελευταίους μήνες ταξίδεψα σχεδόν συνέχεια ψάχνοντας να βρω γραφεία για το υποκατάστημα του Ομίλου Ράιαν Μίντια που θα ανοίγαμε στη Νέα Υόρκη. Η Χλόη έμενε πίσω, και παρότι το πρόσφατο –και σπάνιο– Σαββατοκύριακο που είχαμε περάσει μαζί εδώ στο Σικάγο ήταν γεμάτο φίλους, λιακάδα και ελεύθερο χρόνο, οι ώρες που ήμουν μόνος μαζί της δεν μου αρκούσαν με τίποτα. Είχαμε περάσει ολόκληρο το Σαββατοκύριακο σε κοινωνικές εκδηλώσεις, από το πρωί έως μετά τα μεσάνυχτα, και ίσα που προλαβαίναμε να βγάλουμε τα ρούχα μας προτού αφευθούμε σ' ένα ήρεμο, νυσταγμένο σεξ.

Η αλήθεια είναι ότι, παρόλο που κάθε βράδυ κάναμε σεξ –και που με τον καιρό γινόταν όλο και πιο προσωπικό αλλά και πιο άγριο, με αποτέλεσμα να κοιμόμαστε ελάχιστα– δεν μου ήταν αρκετό.

Περίμενα συνέχεια να νιώσω ότι είχαμε ηρεμήσει ή ότι είχαμε περάσει σε μια ικανοποιητική ρουτίνα. Αλλά αυτό δεν συνέβη ποτέ.

Μου έλειπε κάθε μέρα. Και οι Δευτέρες ήταν οι χειρότερες. Τις Δευτέρες είχαμε συσκέψεις απ' το πρωί ως το βράδυ, κι έβλεπα ολόκληρο το πρόγραμμα της μέρας να απλώνεται μπροστά μου: ζοφερό και χωρίς Χλόη.

Ακούγοντας τον γνωστό ήχο των τακουινιών που χτυπούσαν ρυθμικά τα πλακάκια, σήκωσα τα μάτια από τον εκτυπωτή μπροστά στον οποίο στεκόμουν περιμένοντας να τυπωθούν κάποια έγγραφα. Σαν να είχε ακούσει τη σιωπηλή ικεσία μου, η Χλόη Μιλς ερχόταν προς το μέρος μου· φορούσε μια λεπτή μάλλινη φούστα, ένα εφαρμοστό σκούρο μπλε πουλόβερ και ψηλοτάκουνα παπούτσια που, ειλικρινά, δεν φαίνονταν πολύ ασφαλή εκτός κρεβατοκάμαρας. Όταν την είχα αφήσει νωρίς το πρωί για να ετοιμαστώ για μια σύσκεψη στις οχτώ, το μόνο που φορούσε ήταν ένα αχνό πέπλο από το φως της αυγής που έφερνε ο ήλιος μέσα από το παράθυρο.

Έπνιξα το χαμόγελό μου και προσπάθησα να μη δείξω πόσο πολύ την ήθελα, αλλά δεν ξέρω γιατί έκανα τον κόπο. Ήξερε να ερμηνεύει την κάθε μου έκφραση.

«Βλέπω ότι βρήκες το μαγικό μηχάνημα που παίρνει ό,τι υπάρχει στην οθόνη του υπολογιστή σου και το αποτυπώνει στο χαρτί», φώναξε. «Με μελάني.»

Έχωσα το χέρι μου στην τσέπη του παντελονιού μου, έκανα μερικά κέρματα να κουδουνίσουν κι ένιωσα μερικές σταγόνες αδρεναλίνης να κυλάνε στις φλέβες μου καθώς άκουγα τον πειραχτικό τόνο της φωνής της κι έβλεπα το προκλητικό της βάδισμα. «Να σου πω, το υπέροχο αυτό μηχάνημα το είχα ανακαλύψει από την πρώτη μου μέρα εδώ μέσα. Απλώς μου άρεσε που ηρεμούσε λίγο το μυαλό μου όταν σε ανάγκαζα να σηκώνεσαι και να βγαίνεις από το γραφείο για να φέρεις τα έγγραφά μου.»

Με πλησίασε με αποφασιστικό βήμα. Χαμογελούσε πλατιά και το βλέμμα της ήταν σκανταλιάρικο.

«Κάθαρμα...»

Γαμώτο, ναι. Έλα, ομορφούλα. Δέκα λεπτά στο δωματιάκι με τους εκτυπωτές; Μια χαρά θα μπορούσα να σου πετάξω τα μάτια έξω μέσα σ' αυτά τα δέκα λεπτά.

«Σε περιμένει εντατική γυμναστική απόψε...» ψιθύρισε καθώς, προσπερνώντας με, με χτύπησε ελαφρά στον ώμο και απομακρύνθηκε στον διάδρομο χωρίς να ανακόψει το βήμα της.

Στύλωσα τα μάτια μου στον κώλο της που τον κουνούσε προκλητικά και περίμενα να γυρίσει για να με βασανίσει λίγο ακόμα.

Δεν γύρισε. Αυτό είναι; Αυτό είναι όλο; Ένα χτυπηματάκι στον ώμο, μερικά προφορικά προκαταρκτικά κι ένα κούνημα του κώλου;

Ωστόσο... απόψε: η πρώτη βραδιά που θα περνούσαμε μόνοι εδώ και κάτι εβδομάδες.

Ήμασταν ερωτευμένοι πάνω από έναν χρόνο τώρα –και πη-
διόμασταν για πολύ περισσότερο καιρό– ωστόσο μετά το Σαν Ντιέ-
γκο ακόμα δεν είχαμε καταφέρει να περάσουμε μαζί περισσότερο
χρόνο από ένα Σαββατοκύριακο.

Αναστέναξα και πήρα τα χαρτιά μου από τον δίσκο του εκτυ-
πωτή. Χρειαζόμασταν επείγοντως διακοπές.

Επιστρέφοντας στο γραφείο μου, άφησα τα χαρτιά και σύλωσα τα
μάτια στην οθόνη του υπολογιστή μου, που, όπως είδα με έκπληξη,
έδειχνε ένα σχεδόν κενό ημερολόγιο. Είχα δουλέψει ατέλειωτες ώ-
ρες όλη την προηγούμενη εβδομάδα για να μπορέσω να γυρίσω
στη Χλόη νωρίς, γι' αυτό και, εκτός από το Τμήμα Προσωπικού που
με είχε απασχολήσει νωρίς εκείνο το πρωί, το πρόγραμμά μου πα-
ρέμενε ανοιχτό. Η Χλόη ωστόσο ήταν πολύ απασχολημένη στο νέο
της πόστο.

Νοσταλγούσα την εποχή που ήταν ασκούμενή μου. Νοσταλ-
γούσα την εποχή που την έκανα ό,τι ήθελα. Και *πραγματικά* νο-
σταλγούσα την εποχή που με έκανε εκείνη ό,τι ήθελε.

Για πρώτη φορά ύστερα από μήνες είχα χρόνο να αράξω στο
γραφείο μου και κυριολεκτικά να μην κάνω τίποτα. Έκλεισα να μάτια
μου και μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα χίλιες δυο σκέψεις πλημμύ-
ρισαν το μυαλό μου: η θέα των άδειων γραφείων στη Νέα Υόρκη
λίγο πριν φύγω για το αεροδρόμιο· η προοπτική να πακετάρω τα
πράγματα του σπιτιού μου· και η πολύ πιο ελκυστική προοπτική να
τα ανοίξω σ' ένα καινούριο σπίτι μαζί με τη Χλόη. Έπειτα το μυαλό
μου ακολούθησε το αγαπημένο του μονοπάτι: άρχισα να φαντασιώ-
νομαι τη Χλόη γυμνή και σε όλες τις στάσεις που μπορούσα να φα-
νταστώ.

Κι αυτό με οδήγησε σε μια από τις αγαπημένες μου αναμνήσεις με τη Χλόη κι εμένα: το πρωί μετά την παρουσίαση της διδακτορικής της διατριβής. Μόλις είχαμε παραδεχτεί ότι δεν γαμιόμασταν πια από θυμό, αλλά μας ενδιέφερε κάτι περισσότερο και η ατμόσφαιρα ήταν πολύ φορτισμένη. Ρίξαμε έναν από τους πιο άγριους καβγάδες μας. Είχαμε μήνες να ιδωθούμε, οπότε αποφάσισα να εμφανιστώ στην παρουσίασή της στο συμβούλιο υποτροφιών για να την καμαρώσω καθώς θα τους έκανε σκόνη. Και όντως τους έκανε σκόνη.

Μετά όμως, παρ' όλα όσα είχαμε πει επάνω, στην αίθουσα συσκέψεων, απέμεναν πάρα πολλά να πούμε ακόμα. Το γεγονός ότι τα είχαμε βρει και πάλι μας φαινόταν προς το παρόν πολύ φρέσκο, με αποτέλεσμα να μην είμαι σίγουρος σε ποιο ακριβώς σημείο βρισκόταν η σχέση μας.

Όταν βρεθήκαμε στο πεζοδρόμιο, την κοίταξα επίμονα: τα μάτια της και τα χείλη της, τον λαιμό της, που ήταν ακόμα κάπως κόκκινος από τις παιχνιδιάρικες δαγκωματιές μου πριν από λίγα μόλις λεπτά. Ο τρόπος που σήκωσε το χέρι κι έτριψε με το δάχτυλό της κάτι που έμοιαζε με σημάδι από τα λαίμαργα φιλιά μου έστειλε μια ηλεκτρισμένη υπενθύμιση από το μυαλό μου στον πούτσο μου: ωραία είναι που ξαναβρεθήκαμε, αλλά είναι ώρα να την πάω σπίτι και ν' αρχίσω να τη γαμάω μέχρι να γίνει ένα με το στρώμα.

Μόνο που δεν ήμουν σίγουρος αν αυτό ήθελε κι εκείνη.

Έξω, στο φως της μέρας, φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει απ' την κούραση. Λογικό. Ήξερα καλά τη Χλόη και θα πρέπει να ετοιμάζε και να χτένιζε την παρουσίασή της εδώ και εβδομήντα δύο ώρες σερί, χωρίς να κλείσει μάτι. Αλλά είχα τόσο καιρό να τη δω

–μπορούσα άραγε να κρατηθώ όσο χρειαζόταν ώστε να την αφήσω να γυρίσει στο σπίτι και να ξεκουραστεί; Αν χρειαζόταν έναν υπνάκο, μπορούσα απλώς να καθίσω και να την περιμένω να ξυπνήσει, έτσι δεν είναι; Θα μπορούσα να ξαπλώσω δίπλα της, να καθουχάσω τον εαυτό μου ότι ήταν στ’ αλήθεια εδώ και το κάναμε στ’ αλήθεια αυτό και απλώς... τι; Ν’ αγγίξω τα μαλλιά της;

Γαμώ το κέρατό μου. Πάντα τόσο ελεεινός ήμουν;

Η Χλόη πέρασε την τσάντα με τον υπολογιστή της στον ώμο της και η κίνησή της αυτή με επανέφερε στην πραγματικότητα. Όταν όμως ανοιγόκλεισα τα μάτια για να εστιάσω καλύτερα, είδα ότι είχε το βλέμμα καρφωμένο πέρα μακριά, προς το ποτάμι.

«Είσαι καλά;» ρώτησα, σκύβοντας για να την κοιτάξω στα μάτια.

Έγνεψε καταφατικά, με ένα μικρό τίναγμα, σαν να την είχαν πιάσει στα πράσα. «Μια χαρά είμαι, απλώς λίγο κουρασμένη.»

«Τα ‘χεις παίξει, ε;»

Το κουρασμένο χαμόγελό της που έδειχνε εξάντληση άγγιξε κάτι τρυφερό κάτω από τα πλευρά μου, αλλά ο τρόπος που έγλειψε τα χείλη της προτού μιλήσει με άγγιξε αρκετά χαμηλότερα. «Είχα στενοχωρηθεί γιατί νόμιζα ότι δεν θα σε έβλεπα σήμερα. Και σήμερα το πρωί, σε όλη τη διαδρομή από το σπίτι σου έως εδώ σκεφτόμουν τι περίεργο που ήταν το ότι θα έκανα την παρουσίασή μου χωρίς εσένα ή τον Έλιοτ ή οποιονδήποτε άλλον από τη Ράιαν Μίντια. Κι ύστερα ήρθες και φυσικά με τσάντισες, αλλά με έκανες και να γελάσω...»

Έγειρε το κεφάλι και περιεργάστηκε το πρόσωπό μου. «Η παρουσίαση ήταν ακριβώς όπως την ήθελα, κι έπειτα οι προτάσεις για δουλειά... κι εσύ. Μου είπες ότι μ’ αγαπάς. Είσαι εδώ.»

Απλωσε το χέρι και με την παλάμη της πίεσε το στήθος μου. Ήξερα ότι ένιωθε την καρδιά μου να σφυροκοπάει τον θώρακά μου. «Η αδρεναλίνη μου έχει αρχίσει να πέφτει και τώρα απλώς...» Τρά-

βηξε το χέρι της και το κούνησε μπροστά της προτού το αφήσει να πέσει σαν άψυχο στο πλευρό της. «Δεν είμαι σίγουρη τι θα γίνει σήμερα το βράδυ.»

Δηλαδή τι θα μπορούσε να γίνει σήμερα το βράδυ; Μπορούσα να της πω ακριβώς τι θα γινόταν. Θα κουβεντιάζαμε μέχρι να σκοτεινιάσει και μετά θα πηδιόμασταν μέχρι να φέξει. Απλωσα το χέρι και την αγκάλιασα από τους ώμους. Χριστέ μου, τι ωραία αίσθηση.

«Αυτό άσ' το σ' εμένα. Θα σε πάω σπίτι με το αυτοκίνητο.»

Αυτή τη φορά κούνησε το κεφάλι αρνητικά, δείχνοντας ότι είχε επιστρέψει στο παρόν. «Δεν με πειράζει αν πρέπει να γυρίσεις στο γραφείο, μπορούμε –»

Έσμιξα τα φρύδια, καθώς απαντούσα απότομα. «Άσε τις βλακείες τώρα. Η ώρα κοντεύει τέσσερις. Δεν πρόκειται να γυρίσω στο γραφείο. Το αυτοκίνητό μου είναι εδώ κι εσύ θα μπεις μέσα!»

Το χαμόγελό της έγινε κάπως πιο στεγνό. «Μη μου παριστάνεις το σκληρό καρύδι εμένα. Τώρα σίγουρα δεν θα έρθω μαζί σου.»

«Χλόη, δεν αστειεύομαι. Δεν πρόκειται να σ' αφήσω από τα μάτια μου έως τα Χριστούγεννα.»

Σήκωσε τα μισόκλειστα μάτια της στον απογευματινό καλοκαιριάτικο ήλιο. «Τα Χριστούγεννα; Κάπως διεστραμμένο μού ακούγεται. Μα τι θα κάνεις, θα με κρατάς κλειδωμένη στο υπόγειο;»

«Αν δεν γουστάρεις, ίσως τελικά αυτή η σχέση να μην πάει και πολύ μακριά», είπα με πειραχτική διάθεση.

Γέλασε αλλά δεν απάντησε. Εκείνα τα σκουροκάστανα μάτια της με κοίταξαν επίμονα, σταθερά, αινιγματικά.

Είχα ξεσυνηθίσει αυτά τα παιχνίδια και δυσκολεύτηκα να κρύψω τον εκνευρισμό μου.

Έβαλα τα χέρια μου στους γοφούς της κι έσκυψα να της δώσω ένα πεταχτό φιλί στο στόμα. Γαμώτο, ήθελα κάτι παραπάνω. «Πάμε. Ξέχνα το υπόγειο. Μόνο εμείς.»

«Μπένετ –»

Τη διέκοψα με άλλο ένα φιλί, έχοντας, κατά παράδοξο τρόπο, ηρεμήσει με αυτή τη μικρή διαφωνία. «Στο αυτοκίνητό μου. Τώρα!»

«Είσαι σίγουρος ότι δεν θέλεις ν' ακούσεις αυτό που έχω να σου πω;»

«Απολύτως. Μπορείς να μιλάς όσο θέλεις όταν θα έχω χώσει τη μούρη μου ανάμεσα στα πόδια σου.»

Η Χλόη έγνεψε καταφατικά και με ακολούθησε, όταν την πήρα από το χέρι και την τράβηξα με τρόπο προς το πάρκινγκ, όμως στο μεταξύ χαμογελούσε με μυστηριώδες ύφος.

Σε όλη τη διαδρομή για το σπίτι της, με γαργαλούσε, ανεβοκατεβάζοντας τα δάχτυλά της στον μηρό μου, γέρνοντας για να μου γλείψει τον λαιμό, περνώντας το χέρι της πάνω απ' τον πούτσο μου και μιλώντας μου για το μικροσκοπικό κόκκινο κιλοτάκι που είχε φορέσει το πρωί, για να νιώσει μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση.

«Θα διαλυθεί η αυτοπεποίθησή σου αν σου το σκίσω;» ρώτησα γέρνοντας προς το μέρος της για να τη φιλήσω καθώς σταματήσαμε στο φανάρι. Ο οδηγός του αυτοκινήτου πίσω μου άρχισε να κορνάρει ακριβώς τη στιγμή που το πράγμα άρχιζε να γίνεται ενδιαφέρον: όταν τα χείλη της υποχωρούσαν στις μικρές δαγκωματιές μου και οι ήχοι της γέμιζαν το στόμα μου και το μυαλό μου και –γαμώτο!– ολόκληρο το στήθος μου. Έπρεπε να τη γδύσω και να τη βάλω από κάτω μου το συντομότερο.

Στο ασανσέρ καθώς ανεβαίναμε στο διαμέρισμά της, κάναμε σαν τρελοί. Ήταν εδώ, που να πάρει, ήταν εδώ και μου είχε λείψει τόσο πολύ· αν περνούσε το δικό μου, η νύχτα αυτή θα κρατούσε τρεις μέρες. Τράβηξε τη φούστα της πάνω στους γοφούς της και την

ανασήκωσα, κάνοντας ένα βήμα ανάμεσα στα πόδια της και σπρώχνοντας μέσα της το καυλί μου που με πονούσε πια.

«Θα σε κάνω να χύσεις ατέλειωτες φορές», της υποσχέθηκα.

«Μμμ, το υπόσχεσαι;»

«Ναι.»

Κούνησα τους γοφούς μου πάνω της κι εκείνη, με κομμένη την ανάσα, είπε: «Εντάξει, αλλά πρώτα —»

Το κουδουνάκι του ασανσέρ αντήχησε και η Χλόη ξέφυγε από την αγκαλιά μου. Κοιτάζοντάς με κάπως διστακτικά, έσιαξε τη φούστα της, βγήκε πρώτη στον διάδρομο και κατευθύνθηκε προς το διαμέρισμά της.

Το στομάχι μου βούλιαξε.

Είχα να έρθω εδώ από τότε που είχαμε χωρίσει. Τότε είχα ξεγελάσει τον θυρωρό και με είχε αφήσει ν' ανέβω επάνω για να της μιλήσω. Αντί γι' αυτό τελικά, πέρασα όλη την ώρα συζητώντας με την εξωτερική πλευρά της πόρτας της. Με είχε πιάσει μια αλλόκοτη ανησυχία. Το μόνο που ήθελα ήταν να νιώσω ανακούφιση που τα είχαμε ξαναβρεί, όχι να σκέφτομαι τι είχαμε χάσει τους μήνες του χωρισμού μας. Για ν' αλλάξω ιδέες, έσκυψα και άρχισα να ρουφάω το δέρμα κάτω από το αυτί της, ενώ παράλληλα προσπαθούσα να κατεβάσω το φερμουάρ στο πίσω μέρος της φούστας της καθώς εκείνη πάλευε να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά.

Άνοιξε την πόρτα διάπλατα και στράφηκε προς το μέρος μου. «Μπένετ —» άρχισε, αλλά την έσπρωξα μέσα και τη στρίμωξα στον πιο κοντινό τοίχο, κλείνοντάς της το στόμα με ένα φιλί. Γαμώτο, ωραία γεύση, ένα μείγμα από το νερό με λεμόνι που της άρεσε να πίνει κι εκείνη τη γνώριμη γεύση που είχε πάντα: ελαφριά μέντα και μαλακά, πεινασμένα χείλη. Τα δάχτυλά μου χασομέρησαν στο πίσω μέρος της φούστας, αλλά ήμουν λίγο ντεφορμέ. Κατέβασα απότομα το φερμουάρ, έσπρωξα το ύφασμα στο πάτωμα κι αμέσως μετά έ-

πιασα το σακάκι της. Γιατί στο διάβολο φορούσε ακόμη αυτό το πράγμα; Γιατί φορούσε ακόμα οτιδήποτε;

Κάτω από το σκούρο μαβί πουκάμισό της οι ρώγες της σκλήρυναν καθώς κάρφωσα το βλέμμα μου πάνω τους και άπλωσα το χέρι για να σχηματίσω έναν κύκλο γύρω από τη μία με την άκρη του δάχτυλού μου. Πήρε μια γρήγορη ανάσα που με έκανε να την κοιτάξω.

«Μου έλειψε αυτό. Μου έλειψες εσύ.»

Η γλώσσα της ξεπρόβαλε για να υγράνει τα χείλη της. «Κι εμένα.»

«Γαμώτο, σ' αγαπώ.»

Όταν φίλησα τον λαιμό της, οι γρήγορες ανάσες της έκαναν το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει, κι εγώ δεν ήμουν σίγουρος ποια θα ήταν η επόμενη φάση, πώς θα απέφευγα να φερθώ βιαστικά. Θα την έπαιρνα εδώ, γρήγορα και απότομα πρώτα, ή θα την πήγαινα σηκωτή σ' έναν καναπέ ή σε μια καρέκλα, θα γονάτιζα και απλώς θα τη γευόμουν; Τα σκεφτόμουν επί τόσον καιρό όλα αυτά –έκανα φαντασιώσεις για το πώς θα εξελισσόταν το κάθε σενάριο– αλλά τη στιγμή εκείνη, η πραγματικότητα της παρουσίας της εδώ, με σάρκα και οστά, με είχε κομπλάρει.

Τα ήθελα όλα. Ήθελα να την ακούσω να βογκάει και να χαϊδέψω την επιδερμίδα της, να χαθώ στη θέρμη του χεριού της γύρω απ' τον πούτσο μου, να κοιτάζω τον ιδρώτα να κάνει κόμπους στο μέτωπό της καθώς θα με καβαλούσε, δείχνοντάς μου πόσο πολύ της είχα λείψει. Το είχα δει στον τρόπο που έχανε τον ρυθμό της όταν κόντευε να χύσει ή που με έσφιγγε όταν ψιθύριζα γλυκά τ' όνομά της, έτσι όπως της άρεσε πάντα.

Τα χέρια μου έτρεμαν καθώς ξεκούμπωσα προσεκτικά το επάνω κουμπί της. Κάπου στο εξελιγμένο κομμάτι του εγκεφάλου μου που συνεχώς συρρικνωνόταν καταγράφηκε ότι δεν ήθελα να κατα-

στρέψω τα κουμπιά του πουκάμισου που είχε φορέσει για την παρουσίαση της διδακτορικής της διατριβής.

Επίσης ήθελα να το γευτώ αυτό. Να τη γευτώ.

«Μπένετ...»

«Μμμ...» Ξεκούμπωσα άλλο ένα κουμπί, πέρασα το δάχτυλό μου πάνω από το βαθούλωμα στον λαιμό της. «Σ' αγαπώ», είπε στηρίζοντας τα χέρια της στο μπράτσο μου, με μάτια ορθάνοιχτα. Τα χέρια μου δίστασαν, μου κόπηκε η ανάσα. «Αλλά... θα θυμώσεις με αυτό που θα σου πω.»

Είχα κολλήσει στο σ' αγαπώ. Το χαμόγελό μου ήταν λίγο αφηρημένο. «Τι...; Ό,τι κι αν έχεις να μου πεις, σίγουρα δεν θα θυμώσω.»

Τινάχτηκε και γύρισε να κοιτάξει το ρολόι στον τοίχο. Πρώτη φορά σκέφτηκα να ρίξω μια ματιά στο διαμέρισμά της. Έκανα ένα βήμα πίσω ξαφνιασμένος. Το διαμέρισμα δεν ήταν καθόλου όπως το περίμενα.

Τα πάντα στη Χλόη ήταν πάντα άψογα, σικ, μοντέρνα. Το διαμέρισμά της όμως δεν είχε καμιά σχέση με αυτή την περιγραφή. Το λίβινγκρουμ ήταν τακτοποιημένο, αλλά γεμάτο φθαρμένα έπιπλα και πράγματα που θα δυσκολεύομουν να πιστέψω ότι της ανήκαν. Όλα ήταν σε τόνους του μπεζ και του καφέ· οι καναπέδες φαίνονταν άνετοι, αλλά σαν να ήταν φτιαγμένοι από το ίδιο υλικό με τα λούτρινα ζωάκια. Μια μικρή συλλογή από ξύλινες κουκουβάγιες ήταν στριμωγμένη σ' ένα ράφι δίπλα σε μια μικροσκοπική τηλεόραση και, στην κουζίνα, το ρολόι που είχε κοιτάξει είχε μια μεγάλη χαμογελαστή μέλισσα στην όψη με τη λέξη «Χαμογέλα!» με κακόγουστα γράμματα που θύμιζαν τσιχλόφουσκες.

«Δεν... το περίμενα έτσι.»

Η Χλόη ακολούθησε το βλέμμα μου στο διαμέρισμα και άθελά της γέλασε δυνατά. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που γελούσε όταν ετοιμαζόταν να με πειράξει.

«Τι περιμένετε, κύριε Ράιαν;»

Σήκωσα τους ώμους, δεν ήθελα να την προσβάλω, αλλά ένιωθα πραγματική περιέργεια γι' αυτή την αναντιστοιχία. «Απλώς περιμένα ότι το διαμέρισμα θα ταίριαζε περισσότερο στην προσωπικότητά σου.»

«Τι, δεν σου αρέσουν οι κουκουβάγιες μου;» ρώτησε χαμογελώντας.

«Μ' αρέσουν, ναι, απλώς...» άρχισα, περνώντας νευρικά το χέρι μου μέσα από τα μαλλιά μου.

«Κι αυτοί οι καναπέδες;» δέκοψε. «Δεν νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να περάσουμε υπέροχα επάνω τους;»

«Μωρό μου, θα μπορούσαμε να περάσουμε υπέροχα πάνω σε οποιαδήποτε επιφάνεια εδώ μέσα, λέω απλώς ότι περίμενα πως το διαμέρισμά σου θα ήταν λιγότερο...»

Γαμώτο. Γιατί συνέχιζα να μιλάω; Την κοίταξα. Είχε φέρει το χέρι της στο στόμα της και γελούσε σιωπηλά.

«Ηρέμηση», είπε. «Το διαμέρισμα ήταν της μαμάς μου. Μου αρέσει, αλλά έχεις δίκιο. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν είναι δικό μου. Όσο σπούδαζα, δεν είχε νόημα να το πουλήσω ή ν' αγοράσω καινούρια πράγματα.»

Έριξα άλλο ένα βλέμμα γεμάτο περιέργεια γύρω μου. «Μπορούσες ν' αγοράσεις κιλοτάκια των εκατό δολαρίων, αλλά δεν ήθελες καινούριο καναπέ;»

«Μη γίνεσαι σνομπ. Δεν χρειαζόμουν καινούριο καναπέ. Και πολύ συχνά χρειαζόμουν καινούρια κιλοτάκια», είπε χαμηλόφωνα και με νόημα.

«Ναι, διάβολε, αυτό είναι αλήθεια.»

Με αυτή την τέλεια υπενθύμιση την πλησίασα και συνέχισα την κομψή επίθεσή μου στα κουμπιά της. Σπρώχνοντας το πουκάμισό της πάνω από τους ώμους της και κατεβάζοντάς το στα μπράτσα της, την κοίταξα εκεί που στεκόταν μπροστά μου, μόνο με ένα κόκκινο δαντελένιο σουτιέν και ασορτί κιλοτάκι. Ήταν μικροσκοπικά.

«Πες μου τι θέλεις», είπα, νιώθοντας κάτι σαν απόγνωση καθώς έσπρωχνα τα μαλλιά της πίσω από τον ώμο της για να μπορέσω να της ρουφήξω τον λαιμό, το σαγόني της, το αυτί της. «Τον πούτσο μου; Το στόμα μου; Τα χέρια μου; Θεέ μου, θα τα κάνω όλα απόψε, αλλά από πού ν' αρχίσω; Έχω μήνες να σε δω και μου φαίνεται ότι θα τρελαθώ.»

Έπιασα το χέρι της, τραβώντας την πιο κοντά μου. «Μωρό μου, βάλε τα χέρια σου επάνω μου.»

Έφερε τα χέρια της στον λαιμό μου και αγκάλιασε το πρόσωπό μου. Την ένιωσα να τρέμει.

«Μπένετ.»

Μόνο όταν πρόφερε το όνομά μου με αυτό τον τρόπο –σαν να ήταν ντροπαλή, ίσως και ανήσυχη– θυμήθηκα ότι είχε πει πως ήθελε κάτι να μου πει πέρα από το σ' αγαπώ. Κάτι που δεν θα μου άρεσε.

«Τι τρέχει;»

Τα μάτια της ήταν διάπλατα, αναζητώντας τα δικά μου και ζητώντας συγγνώμη.

«Μόλις τέλειωσα την παρουσίαση της διατριβής μου και –»

«Ω, γαμώτο. Είμαι γάιδαρος. Θα έπρεπε να σε βγάλω για δείπνο ή –»

«... και υποσχέθηκα στην Τζούλια και στη Σάρα ότι θα βγαίναμε μαζί –»

«... ίσως μπορούμε να πάμε να φάμε κάτι, αφού πρώτα πάμε να τη βρούμε –» συνέχισα.

«... για ποτά μετά την παρουσίασή μου –»

«Θέλω απλώς να σε ακούσω να τελειώσεις μια φορά κι έπειτα μπορούμε να φύγουμε. Απλώς δώσ' μου –», σταμάτησα, έχοντας επιτέλους ακούσει αυτό που ήθελε να μου πει. «Μισό λεπτό, τι είπες; Θα βγεις με την Τζούλια και τη Σάρα; Απόψε;»

Κούνησε το κεφάλι κοιτάζοντάς με κατάματα. «Δεν ήξερα ότι θα ερχόσουν. Δεν ξέρεις πόσο πολύ θέλω να τους τηλεφωνήσω και να το ακυρώσω. Το θέμα όμως είναι ότι δεν μπορώ. Ήταν τόσο καλές μαζί μου τους τελευταίους μήνες... όταν εσύ κι εγώ...»

Αναστέναξα, πιέζοντας τα μάτια μου με το κάτω μέρος της παλάμης μου. «Γιατί δεν μου το είπες πριν σε γδύσω; Γαμώτο μου, πώς μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις τώρα; Έτσι όπως έχω καυλώσει, θέλω ώρες για να ηρεμήσω.»

«Έκανα κάποιες προσπάθειες να σου το πω.» Πρέπει να ομολογήσω ότι φαινόταν τόσο απογοητευμένη όσο κι εγώ.

«Μήπως προλαβαίνουμε να...» Κούνησα το κεφάλι κοιτάζοντας γύρω μου, θαρρείς και η απάντηση ήταν χωμένη κάπου μέσα στα παλιά έπιπλα. «Θα μπορούσαμε να χύσουμε κι οι δυο μέσα σε δύο λεπτά.»

Γέλασε. «Δεν είμαι σίγουρη ότι πρέπει να καυχιέσαι γι' αυτό.»

Και βέβαια θα έπρεπε.

Τα χείλη μου έκλεψαν την κοφτή ξαφνιασμένη ανάσα της καθώς τη φιλούσα, με γλώσσα και με δόντια, δίχως καν να με νοιάζει αν είχαμε μόνο μερικά λεπτά. Μου αρκούσαν μερικά λεπτά. Άφησα το χέρι μου να γλιστρήσει από τον ξέφρενο σφυγμό στον λαιμό της στα βυζιά της και πιο χαμηλά, στην κοιλιά της. Προχώρησα ακόμα πιο χαμηλά, βρήκα εκείνο το γνώριμο, αγαπημένο μέρος όπου ήταν ζεστή και υγρή, και εκείνη τη στιγμή το σπίτι θα μπορούσε να μας πέσει στο κεφάλι χωρίς καν να το πάρω είδηση, επειδή, Θεέ μου, τίποτα δεν υπήρχε εκτός απ' αυτήν και τους σιγανούς ήχους της και τους ψιθύρους της να συνεχίσω, να συνεχίσω...

«Μπένετ», ψιθύρισε. «Σε παρακαλώ.»

Έφερα το χέρι μου στο παντελόνι και τη στιγμή που πήγαινα να μιλήσω –

Μας δέκοψε ένα ξερό χτύπημα στην πόρτα.

Μια γνώριμη φωνή ακούστηκε από το κατώφλι. «Φτάσαμε, δεσποινίς Σοβαρή Απόφοιτη Οικονομικών Επιστημών, και είμαστε έτοιμες να πάμε να τα πιούμε.»

«Φάρσα είναι! Πες μου ότι είναι φάρσα», είπα κοιτώντας τη θυμωμένα.

Έγνεψε αρνητικά, δαγκώνοντας τα χείλη της για να μη χαμογελάσει.

«Δεν έχω καμιά διάθεση να σε μοιραστώ αυτή τη στιγμή. Σίγουρα με δουλεύεις.»

«Είχα ξεχάσει πόσο μ' αρέσει να σε βλέπω έξαλλο.»

Πήγε στην πόρτα με τα εσώρουχά της και την άνοιξε μια χαράμαδα προτού κάνει μεταβολή και τρέξει να χωθεί στην κρεβατοκάμαρά της, αφήνοντας εμένα να υποδεχτώ τις παρείσακτες.

Μα τι στο διάολο.

«Γυρίζω αμέσως!» φώναξε η Χλόη πάνω από τον ώμο της, ενώ ο γυμνός της κώλος εξαφανιζόταν σε μια κρεβατοκάμαρα στην άκρη του διαδρόμου.

Η Τζούλια σφύριξε δυνατά καθώς έμπαινε μέσα κι ύστερα σταμάτησε και ξέσπασε σε γέλια όταν με είδε.

«Ωπα! Δεν περίμενα ότι θα άνοιγες την πόρτα μισόγυμνη, Χλόη.»

Η Σάρα μπήκε μέσα σκεπάζοντας τα μάτια της με τα χέρια και προχωρώντας στα τυφλά. Άρπαξε το μισοξεκούμπωτο πουκάμισό μου και τσίριξε όταν άνοιξε τα μάτια και είδε ότι κρατούσε εμένα. «Κύριε Ράιαν!»

«Γεια σας, κυρίες μου», είπα με άχρωμη φωνή. Έσιαξα το πουκάμισό μου και έσφιξα ξανά τη γραβάτα μου.

«Διάβολε, μήπως διακόψαμε κάτι;» ρώτησε η Τζούλια, γουρλώνοντας τα μάτια και κοιτάζοντάς με πειραχτικά.

«Για να πω την αλήθεια, ναι. Μόλις είχαμε αρχίσει να... γνωρίζομαστε πάλι απ' την αρχή.»

Από την κρεβατοκάμαρα στην άκρη του διαδρόμου η Χλόη φώναξε να σερβιριστούμε σαμπάνια από το ψυγείο, ενώ εγώ προσπαθούσα ν' αγνοήσω το βλέμμα της Τζούλιας στο φερμουάρ μου. Έμεινα ακίνητος, αφήνοντάς τη να το δει καλά. Έτσι κι αλλιώς είχα χάσει τη στύση μου.

Σχεδόν.

«Δεν είχα καταλάβει ότι ήταν βραδιά κοριτσιών απόψε», είπα, όταν μου φάνηκε ότι η σιωπή είχε παρατραβήξει.

Η Σάρα έκανε ένα βήμα πίσω. Έδειχνε να κάνει προσπάθεια για να κρατάει το βλέμμα της πάνω από τους ώμους μου, ενώ εξηγούσε: «Καμία από εμάς δεν περίμενε πως θα ήσασταν εδώ και ότι θα θέλατε να μείνετε μέσα...»

Σίγουρα ήθελα να μείνω μέσα. Χωμένος ολόκληρος μέσα στη Χλόη.

Η Τζούλια με περιεργάστηκε για μια στιγμή κι ύστερα χαμογέλασε. «Εγώ θα παραδεχτώ πως ήμουν περίπου σίγουρη ότι θα ήταν εδώ ο Μπένετ.»

Αθελά μου χαμογέλασα κι εγώ. Άλλωστε εκείνη μου είχε τηλεφωνήσει για να με πείσει να πάω στην παρουσίαση της Χλόης. Ολοφάνερα ήταν με το μέρος μου. Ακόμα κι αν είχε διακόψει την προσπάθειά μου να πηδήξω τη Χλόη για πρώτη φορά ύστερα από έναν αιώνα.

Έκανα μεταβολή και πήγα στην κουζίνα για να πλύνω τα χέρια μου. Η Τζούλια με ακολούθησε και πίσω μου την άκουσα ν' ανοίγει

το μπουκάλι με τη σαμπάνια, άκουσα τον φελλό που πεταγόταν και τελικά το σιγανό κελάρυσμα του αφρού που μου θύμισε πόσο πολύ θα προτιμούσα να άνοιγα το μπουκάλι αυτό πάνω στο γυμνό κορμί της Χλόης και να έγλειφα τις φυσαλίδες από την επιδερμίδα της. Η Τζούλια συνέχισε: «Εγώ νομίζω ότι θα πρέπει να βγούμε όλοι έξω για να το γιορτάσουμε, ενώ αυτός μπορεί να την έχει όποτε θέλει.»

Γέμισε τέσσερα κολονάτα ποτήρια με σαμπάνια και μου έδωσε το ένα.

«Θα πρέπει απλώς να περιμένετε λίγο για... την επανασύνδεσή σας.»

Η Χλόη εμφανίστηκε από το δωμάτιό της με μαύρο εφαρμοστό τζιν, μαύρα τακούνια με λουράκι κι ένα γυαλιστερό γαλάζιο τοπ που έκανε το δέρμα της να χρυσίζει.

Δεν υπήρχε περίπτωση να συγκρατηθώ αν έβγαινε έξω ντυμένη έτσι.

«Χλόη», είπα καθώς την πλησίασα και άφησα τη σαμπάνια μου στον πάγκο της κουζίνας με χέρι τρεμάμενο. Κοίταξα με έντονη ερωτική διάθεση τα μαλλιά της, που ήταν δεμένα σε μια κομψή, χαμηλή αλογοουρά.

Τα μάτια της γυάλιζαν σκανταλιάρικα και τεντώθηκε για να φτάσει στο αυτί μου ώστε να την ακούσω μόνο εγώ. «Μπορείς να μου το βγάλεις αργότερα.»

«Να είσαι σίγουρη.»

«Θέλεις να το αρπάξεις; Να το τραβήξεις;» ρώτησε φιλώντας με στο αυτί. Έγνεψα καταφατικά κλείνοντας τα μάτια. «Ή μήπως θέλεις να νιώσεις τα μαλλιά μου λυτά πάνω στην κοιλιά σου, ενώ το στόμα μου θα περιποιείται τον πούτσο σου;»

Το χέρι μου εξακολουθούσε να τρέμει καθώς πήρα τη σαμπάνια μου και την ήπια μονορούφι. «Ας πούμε ναι.»

Η λαχτάρα είχε κουλουριαστεί χαμηλά στην κοιλιά μου και από τη μια ήθελα να σπάσω κάτι, αλλά από την άλλη να την πάω σέρνοντας στην κρεβατοκάμαρα και να της κατεβάσω το τζιν της. Δεν είχα καμία διάθεση να περάσω τη βραδιά αυτή πίνοντας κρασί, τρώγοντας τυριά και ακούγοντας γυναικείες συζητήσεις. Δεν ήμουν σίγουρος αν θα κατάφερνα να κρατήσω την ψυχραιμία μου.

Σαν να διάβαζε τη σκέψη μου, ψιθύρισε: «Θα είναι πολύ καλύτερα όταν θα γυρίσουμε σπίτι.»

«Αμφιβάλλω αν είναι εφικτό κάτι τέτοιο.»

Τα δάχτυλά της έγδαραν τρυφερά το στήθος μου. «Μου έλειψε αυτό το ξινισμένο μούτρο.»

Αγνοώντας τη, ρώτησα: «Τι θα 'λεγες να έρθεις στο δικό μου σπίτι αργότερα; Βγες με τα κορίτσια, απόλαυσε τη βραδιά. Θα είμαι εκεί όταν θα είσαι έτοιμη.»

Τεντώθηκε και μου έδωσε ένα αργό, ζεστό φιλί στο στόμα. «Εσύ δεν έλεγες ότι δεν θα με αφήσεις από τα μάτια του έως τα Χριστούγεννα;»

Περίμενα ότι θα πηγαίναμε σε κάποιο κλαμπ για χορό, ίσως κάτι εξεζητημένο, με ποτά των είκοσι δολαρίων και γύρω μας άπειρες εικοσάχρονες φοιτήτριες με μαύρα μίνι. Αυτό που δεν περίμενα ήταν ένα μπαρ χαμηλών τόνων στα προάστια, με βελάκια, και αυτό που η Τζούλια αποκαλούσε «την καλύτερη συλλογή από μπίρες στο Ιλινόι.»

Αν ήξεραν να φτιάξουν κοκτέιλ βότκα με μοσχολέμονο κι εγώ μπορούσα να βρίσκομαι συνεχώς κοντά στη Χλόη, η βραδιά ίσως να μην ήταν εντελώς καταστροφική. Ακολούθησα τις κοπέλες μέσα, αγριοκοιτάζοντας όλους τους ξελιγωμένους μαλάκες που μας παρα-

κολουθούσαν καθώς πηγαίναμε προς το μπαρ. Η Τζούλια βολεύτηκε σ' ένα σκαμπό με τριμμένο δέρμα, λέγοντας φωναχτά στον μπάρμπαρ κάτι σχετικά με το συνηθισμένο για τις κυρίες και κάτι ροζ για τον μορφονιό...

Τώρα που το ξανασκεφτόμουν, θα ήταν μια ατέλειωτη νύχτα.

Η Σάρα –που ολοφάνερα ήταν ακόμα κάπως τρακαρισμένη λόγω της παρουσίας μου– κάθισε από την άλλη πλευρά της Χλόης και την έβαλε να της επαναλάβει όλες τις λεπτομέρειες της παρουσιάσής της. Η Χλόη τής μίλησε για τον Κλάρενς Τσενγκ, για το πώς είχα μπει εγώ μέσα και είχα φερθεί σαν μαλάκας, πώς είχε παρουσιάσει και τις δύο εργασίες και πώς της είχαν προσφέρει και δουλειά.

«Δύο δουλειές», διευκρίνισα, κοιτάζοντάς την επίμονα ώστε να καταλάβει ότι καλά θα έκανε να πάρει τη δουλειά στη Ράιαν Μίντια.

Με κοίταξε απηυδισμένη, αλλά όλοι είδαμε το περήφανο χαμόγελό της. Με τις μπίρες της και το ροζ κοσμοπόλιταν που έπινα εγώ υψωμένα στον αέρα, συγχαρήκαμε τη Χλόη για την καλή δουλειά που είχε κάνει.

Καθισμένη δίπλα μου τελείωσε την μπίρα της κι ύστερα σηκώθηκε. «Ποιος θέλει να παίξει βελάκια;»

Η Σάρα σήκωσε το χέρι της χοροπηδώντας. Έπειτα από μία μόλις μπίρα φαινόταν λίγο ζαλισμένη και αρκετά χαλαρωμένη ώστε να μη φέρεται σαν να ήμασταν ακόμα στο γραφείο. Το βλέμμα μου γλίστρησε στο κορμί της Χλόης. Μου άρεσε η ιδέα να τη βλέπω να τεντώνεται και να κινείται για να παίξει βελάκια μ' εκείνο το εφαρμοστό τζιν.

«Έρχεσαι;» ρώτησε, γέρνοντας προς το μέρος μου και πιέζοντας το στήθος της πάνω στο μπράτσο μου.

«Σε λίγο.» Άφησα τα μάτια μου να χαζέψουν το στόμα της προτού στραφούν στο στήθος της. Κάτω από το λεπτό ύφασμα του τοπί της, οι ρώγες της είχαν γίνει σκληρές σαν χαλίκια.

Τα γέλια της με έκαναν να προσέξω και πάλι τα κόκκινα χείλη της καθώς τα σούφρωνε παιχνιδιάρικα. «Είναι λίγο φτιαγμένος ο Μπένετ;»

«Ο Μπένετ είναι πολύ φτιαγμένος», είπα, τραβώντας την ανάμεσα στα πόδια μου και φιλώντας την καμπύλη του αυτιού της. Ήθελα να είμαι υπομονετικός και να την αφήσω να απολαύσει αυτή τη βραδιά, αλλά η υπομονή δεν ήταν ποτέ το φόρτε μου. «Ο Μπένετ θέλει να δει τη Χλόη γυμνή να του τον παίζει.»

Χαχανίζοντας απομακρύνθηκε, γύρισε στο μπαρ και πέρασε το χέρι της κάτω από το μπράτσο της Σάρας.

Η Τζούλια έβαλε το χέρι της στον ώμο μου, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά πίσω της για να βεβαιωθεί ότι δεν μας άκουγε η Χλόη. «Καλά τα κατάφερες.»

Ένωθα άβολα να συζητάω προσωπικά θέματα με οποιοδήποτε εκτός από κάνα δυο ανθρώπους στη ζωή μου, κι αυτή η ιδιαίτερα προσωπική συζήτηση ήταν κάτι που σίγουρα δεν ήθελα να κάνω με μια ξένη. Από την άλλη όμως, η Τζούλια είχε κάνει προσπάθεια για να με βρει για χάρη της Χλόης. Αυτό σίγουρα χρειαζόταν αρχίδια.

«Ευχαριστώ για το τηλεφώνημα», είπα. «Θέλω όμως να ξέρεις ότι θα ερχόμουν ούτως ή άλλως. Δεν άντεχα να είμαι μακριά της.»

Η Τζούλια ήπιε μια γουλιά μπύρα. «Σκέφτηκα ότι αν της έμοιαζες έστω κι ελάχιστα, θα ετοιμαζόσουν για άλλον έναν γύρο. Τηλεφώνησα επειδή ήθελα να έχεις αρκετή αυτοπεποίθηση ώστε να έρθεις και να είσαι ο συνηθισμένος σου εαυτός, δηλαδή ένα κάθαρμο.»

«Δεν ήμουν και τόσο μεγάλο κάθαρμο», είπα σμίγοντας τα φρύδια για να το σκεφτώ καλύτερα. «Δεν νομίζω.»

«Εγώ είμαι σίγουρη», είπε η Τζούλια ενώνοντας τις λέξεις της. «Είσαι η προσωποποίηση του συμβιβασμού.»

Αγνοώντας την, ύψωσα το κοριτσίστικο ποτό μου και το στράγγιξα.

«Είναι πολύ ευτυχισμένη απόψε...» ψιθύρισε η Τζούλια, σχεδόν μονολογώντας.

«Έχει αδυνατίσει.» Όντως φαινόταν ευτυχισμένη, κι αυτό με ενθουσίαζε, αλλά δυσκολευόμουν και ν' αγνοήσω τη διαφορά στο κορμί της. «Παραέχει αδυνατίσει.»

Η Τζούλια έγενεμε καταφατικά. «Περνούσε πολλές ώρες στο γυμναστήριο, δούλευε σκληρά.» Τα μάτια της έψαξαν τα δικά μου για ένα δευτερόλεπτο προτού προσθέσει: «Δεν ήταν καλά, Μπένετ. Ήταν χάλια.»

«Το ίδιο κι εγώ.»

Το παραδέχτηκε με ένα προκλητικό χαμόγελο. Η θλίψη άλλωστε ανήκε στο παρελθόν. «Επομένως, αν πρόκειται να την κρατήσεις στο κρεβάτι τις επόμενες μέρες, φρόντισε τουλάχιστον να κάνετε και κάνα διάλειμμα για να τρώει.»

Έγενεφα ότι συμφωνούσα, γυρίζοντας να κοιτάξω προς το πίσω μέρος της αίθουσας όπου το κορίτσι μου έφερε μερικές βόλτες, σημάδεψε κι έριξε ένα βελάκι χωρίς να χτυπήσει στόχο. Εκείνη κι η Σάρα ξέσπασαν σε γέλια, σταματώντας μόνο για να πουν κάτι που έκανε και τις δυο τους να γελάσουν ακόμα περισσότερο.

Κι ενώ έπαιζε βελάκια και χόρευε με τη μουσική των Ρόλινγκ Στόουνς, εγώ ένιωθα το βάρος του πόθου μου γι' αυτή να μετατρέπεται σε μια καυτή ζεστασιά στην κοιλιά μου. Δύο μήνες χώρια δεν ήταν τίποτα σε σχέση με αυτό που μας περίμενε, αλλά στην κοινή μας ιστορία αυτό το διάστημα μού φαινόταν τεράστιο. Ήθελα να το μικρύνω περνώντας πολύ καιρό μαζί της.

Ήθελα να την πάρω πίσω, να την πλησιάσω περισσότερο. Έκανα νόημα στον μπάρμαν, ζητώντας του τον λογαριασμό, όταν η Χλόη με κοίταξε.

Η Τζούλια με σταμάτησε αγγίζοντάς με προειδοποιητικά στο μπράτσο. «Μην το χαλάς. Είναι ανεξάρτητη και τα καταφέρνει μόνη

της τόσο πολύ καιρό, που δεν πρόκειται να σου πει ποτέ πόσο πολύ σε χρειάζεται. Όμως θα σου δείξει πόσο πολύ το θέλει αυτό. Η Χλόη δεν αρκείται στα λόγια, θέλει έργα. Την ξέρω από τα δώδεκά της, κι εσύ είσαι ο άνθρωπος που περίμενε.»

Δυο λεία μπράτσα γλίστρησαν γύρω από τη μέση μου από πίσω, και η Χλόη πίεσε το στόμα της ανάμεσα στις ωμοπλάτες μου. «Για τι πράγμα μιλάμε;»

«Για ποδόσφαιρο», είπε η Τζούλια ακριβώς τη στιγμή που εγώ απαντούσα, «Για πολιτική.»

Ένωσα το γέλιο της καθώς γλίστρησε κάτω από το μπράτσο μου και με τύλιξε στην αγκαλιά της. «Επομένως μιλούσατε για μένα.»

«Ναι», απαντήσαμε κι οι δυο.

«Και πόσο χάλια ήμουν και πόσο ευτυχισμένη φαίνομαι απόψε και πώς ο Μπένετ καλά θα κάνει να μην τα κάνει θάλασσα κι αυτή τη φορά.»

Η Τζούλια μου έριξε ένα βλέμμα, ενώ ύψωνε την μπίρα της σε μια σιωπηλή πρόποση κι έπειτα μας άφησε μόνους στην άκρη του μπαρ.

Η Χλόη έστρεψε τα πράσινα μάτια της σ' εμένα. «Σου είπα όλα μου τα μυστικά;»

«Καθόλου.» Άφησα το ποτό μου και την πήρα στην αγκαλιά μου. «Μπορούμε να φύγουμε τώρα; Ήμουν πολύ καιρό μακριά σου και δεν νομίζω ότι αντέχω να σε μοιράζομαι άλλο. Σε θέλω μόνη.»

Ένωσα το γέλιο της σαν ένα μικρό τράνταγμα του κορμιού της πάνω στο μπράτσο μου κι έπειτα ο σιγανός ήχος έφτασε στ' αυτιά μου. «Είσαι πολύ απαιτητικός.»

«Απλώς σου λέω τι θέλω.»

«Ωραία, λοιπόν. Πες μου πιο συγκεκριμένα. Τι θέλεις στ' αλήθεια;»

«Σε θέλω γοναπιστή στο κρεβάτι μου. Σε θέλω να με παρακαλάς βουτηγμένη στον ιδρώτα. Σε θέλω τόσο μούσκεμα ώστε να μπορώ να σε πιω.»

«Γαμώτο», ψιθύρισε με καύλα. «Είμαι ήδη υγραμένη.»

«Τότε που να πάρει, δεσποινίς Μιλς. Πάμε στο αυτοκίνητό μου.»

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΧΕΣΗ
ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΗ ΕΛΞΗ
ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΕΣ

Ακριβώς τη στιγμή που η καριέρα της Χλόης αρχίζει να απογειώνεται, ο Μπένετ θα έδινε τα πάντα για να τη δει να χαλαρώνει έστω και λίγο, ώστε να μπορέσει να απολαύσει επιτέλους μερικές ώρες μαζί της. Εκείνη όμως αρνείται πεισματικά να θυσιάσει χρόνο από τη δουλειά της για χάρη του.

Ο Μπένετ, ξέροντας ότι πρέπει να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, αποφασίζει ότι η τέλεια λύση για τα προβλήματά τους είναι τρεις εβδομάδες διακοπές στη νότια Γαλλία. Μόνο που τα πράγματα μ' αυτούς τους δύο ποτέ δεν είναι απλά...

Η Χλόη Μιλς και ο Μπένετ Ράιαν, οι πρωταγωνιστές του μπεστ σέλερ *Όμορφο Κάθαρμο*, συνεχίζουν την άγρια, παθιασμένη σχέση τους έρωτα και μίσους –και την προχωρούν στο επόμενο επίπεδο.

«Το ιδανικό μείγμα παθιασμένου ρομαντισμού και τολμηρού ερωτισμού.»

—Elena Raines, συγγραφέας που υπηκόησεν Twilightish.com

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί, το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλυσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών το μάγισ'

—Όμηρου *Ιλιάδα*, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-960-461-631-2

9 789604 616312